

Τὰ κορίτσια ἀπ' ἐδῶ μᾶς χρειάζονται, γιατί ἔχουμε μεγάλη ἔλλειψη ἀπὸ γυναῖκες στὰ Ψαρά, καὶ θὰ τὰ πάρουμε θέλουν δὲ θέλουν... Νά, τὰ καράβια μας στὸ λιμάνι, ποῦ στέκονται στὰ πανιά καὶ μᾶς περιμένουν νὰ τοὺς τὰ πᾶμε. Κανείς δὲν θ' ἀγγίξῃ χέρι ἀπάνω τους, καὶ ὅταν φθάσωμε στὰ Ψαρά θὰ τὰ παντρέψωμ' ἐκεῖ καὶ θὰ πάρουν τοὺς καλύτερους νηοὺς ποῦ ἔχει ὁ τόπος μας καὶ θὰ γείνουν ἢ καλύτεραις νοικοκυράδες τοῦ νησιοῦ μας. "Ἄνοιξε τ' αὐτιά σου κι' ἄκουσε αὐτὰ ποῦ θὰ σοῦ πῶ: ἅμα ἰδῆς τὰ καράβια καὶ σηκωθοῦν στὰ πανιά, θὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ καὶ θὰ πᾶς νὰ εἰδοποιήσῃς τοὺς γονεῖους καὶ τοὺς συγγενεῖς τῶν κοριτσιῶν καὶ νὰ τοὺς πῆς νὰ μὴν ἀνησυχοῦν διόλου, πῶς τὰ παιδιὰ των δὲν θὰ πάθουν κακό, πῶς δὲν θὰ τὰ χάσουν, καὶ ὅποτε θελήσουν, μποροῦν νὰ ἔρχονται στὰ Ψαρά — μακρὰ δὲν εἶνε — νὰ τὰ βλέπουν καὶ θὰ εὐχαριστηθοῦν ποῦ θὰ ταῦρου ἀποκαταστημένα καὶ εὐτυχισμένα!

Καὶ ἀποταθεῖς στὰ κορίτσια:

— Καμμιὰ ἀντίστασις σας, κορίτσια, δὲν θὰ σᾶς ὠφελήσῃ, γιατί ἔχομε ἀπόφασι καὶ στὰ χέρια, ἂν γείνῃ ἀνάγκη, νὰ σᾶς σηκώσωμε. Λοιπόν, καιρὸ δὲν ἔχομε νὰ χάνωμε, γιατί ἂν πάρουν εἶδησι οἱ δικοὶ σας καὶ θελήσουν νὰ μᾶς ἐμποδίσουν, εἶνε φόβος μὴ χυθῆ ἀἷμα, κι' αὐτὸ δὲν τὸ θέμε 'μεῖς.

Τὰ κορίτσια ἄρχισαν τοὺς λυγμοὺς καὶ τὰ κλάματα καὶ δὲν ἔκουνοῦσαν ἀπὸ τῆ θέσῃ τους. Βλέποντας αὐτὰ ὁ ἀρχηγός, ἔκαμε στοὺς ἄνδρες ἓνα ἀπότομο κίνημα μὲ τὴν κεφαλὴ του πρὸς τὸ μέρος τῶν καραβιῶν καὶ μὲ φωνὴ πιὸ δυνατὴ καὶ πιὸ αὐστηρὰ εἶπε στὰ κορίτσια ν' ἀφήσουν τὲς κλάψαις, γιατί δὲν ἔχει καιρὸ νὰ χάνῃ ἄδικα καὶ τότε ἀπὸ τὸν ὄμιλο τῶν κοριτσιῶν μιὰ ὄρφανὴ ἀπὸ πατέρα καὶ μάννα, ἔκαμε τὴν ἀρχὴ καὶ ἀπεσπάσθη, καὶ μὲ τρεμουλιαστὸ βῆμα ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀκρογιαλιάς. Δειλὰ-δειλὰ ἔπειτα καὶ, σκουπίζοντας μὲ τίς ποδιές των τὰ μάτια, ἀκολούθησαν σὺν ἀρνάκια καὶ ἡ ἄλλαις, μέσα σὲ δυὸ στίχους ποῦ ἐσχημάτισαν τὰ ἔνοπλα παλληκάρια, καὶ ὄλοι μαζί ἐξεκίνησαν...

* *

Ὅταν μετὰ μία ὥρα οἱ θεριστάδες ἔφθασαν λαχανιασμένοι στὴν ἀκρογιαλιά, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχαν φτερουγίσει διὰ παντός τὰ ὠραῖα κορίτσια τοῦ νησιοῦ των, τὰ πρῶτα ψαριανὰ καραβάκια ἦσαν πλέον ἀνοιγμένα στὸ πέλαγος μακρὰ, μακρὰ...

(1916)

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Εἰς ἀνυπόφορον ψεύστην

*Τόσες ψευτιές μᾶς πούλησες καὶ τόσα παραμύθια
ποῦ ψέμμα 'μοιάζει ἂν γελασθῆς νὰ πῆς καὶ κάποια ἀλήθεια!*

ΣΑΤΑΝΑΣ